

Sygn. akt II K 179/16

1 Ds. 77.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale prokuratora Jacka Grabonia z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 31 maja 2016 r., 16 czerwca 2016 r., 22 lipca 2016 r., 25 sierpnia 2016 r.

sprawy **K. H.**

syna J. i J. z d. B.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego to, że:

w dniu 15 stycznia 2016 roku w B., gmina Ś., kierował samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej, znajdując się w stanie nietrzeźwości, mając 0,85 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.:

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **K. H.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okres zatrzymania jego prawa jazdy od dnia 15 stycznia 2016r. do dnia uprawomocnienia się wyroku;

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego kosztami procesu, a w tym zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie w wysokości 320 zł i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, wymierza mu opłatę w wysokości 120 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2016r. około godz. 14.15 oskarżony K. H. wrócił z pracy do swojego miejsca zamieszkania w Z. nr 10. Na miejscu oskarżony spożywał alkohol w postaci piwa.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. H., k. 24, 33 – 34, 46, 79 – 80, 81, 89.

Stwierdziwszy brak papierosów K. H. około godz. 17:15 pojechał swoim samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...) do sklepu w B.. Oskarżony kierował pojazdem, poruszając się po drodze publicznej. Na miejscu pasażera siedział jego kolega P. D..

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. H., k. 24, 33 – 34, 46, 79 – 80, 81, 89,

zeznania świadka P. D., k. 89v – 90.

W miejscowości B. samochód prowadzony przez K. H. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy (...) we W. – A. Ł. i R. S.. Po tym jak policjanci wyczuli od oskarżonego woń alkoholu, przebadali go na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu elektronicznym urządzeniem kontrolno – pomiarowym. Badanie wykazało u oskarżonego wynik wynoszący: 0,85 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu - o godz. 17:22, oraz 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu - o godz. 17:41.

Dowód:

zeznania świadka A. Ł., k. 8, 81,

zeznania świadka R. S., k. 89,

zeznania świadka M. H., k. 89v,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. H., k. 24, 33 – 34, 46, 79 – 80, 81, 89,

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, k. 2 – 3,

opinia sądowo – lekarska biegłego M. W., k. 36 – 38, 94v – 95.

Oskarżony K. H. ma 57 lat, jest żonaty nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony posiada umiarkowany stopień niepełnosprawności, pracuje w firmie (...) w Ś., uzyskując miesięcznie 1300 zł. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. H., k. 24, 33 – 34, 46, 79 – 80, 81, 89,

notatka urzędowa w trybie art. 213 § 1 k.p.k., k. 28,

orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, k. 62,

dokumentacja pracownicza oskarżonego, k. 63 – 70.

K. H. nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 18

odpis wyroku, k. 20,

informacja likwidatora Stowarzyszenia (...) do (...), k. 41.

Będąc słuchany w toku całego postępowania oskarżony K. H. złożył wyjaśnienia o zmiennej treści. I tak oskarżony początkowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wskazując iż przed rozpoczęciem jazdy samochodem wypił trzy piwa a poza tym połknął 100 ml płynu do płukania jamy ustnej (...), o którym nie wiedział, że zawiera alkohol. Podczas kolejnych przesłuchań K. H. wyjaśnił, że nie był świadomy tego, że znajduje się pod wpływem alkoholu, podnosząc te same okoliczności odnoszące się do spożycia przez niego płynu (...), a dodatkowo wskazując, że dwa spośród trzech piw jakie wypił były piwami owocowymi o minimalnej zawartości alkoholu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd Rejonowy oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków A. Ł. i R. S. oraz zgromadzonych dowodach o charakterze materialnym, a w tym przede wszystkim protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego urządzeniem elektronicznym oraz opinii sądowno – lekarskiej biegłego M. W.. Zdaniem sądu dowody te pozostawały w pełni wiarygodne, brak było jakichkolwiek okoliczności które podważałyby ich przydatność w sprawie.

Sąd częściowo wziął pod uwagę także zeznania świadków M. H. oraz P. D., tj. w takim zakresie w jakim dawały się one pogodzić ze wskazanymi powyżej dowodami, uznanymi przez sąd za wiarygodne. I tak sąd pominął te fragmenty relacji świadków, w których wskazywali oni na wypicie przez oskarżonego jedynie piwa bezalkoholowego (M. H.), jak też brak zewnętrznych oznak wskazujących na pozostawanie przez niego pod wpływem alkoholu (P. D.). Podane przez opisanych świadków okoliczności, będące w oczywistej sprzeczności z treścią zeznań powołanych na wstępie funkcjonariuszy Policji, oraz wynikami badania oskarżonego alcosensorem, stanowią w ocenie sądu wyłącznie próbę poprawienia jego sytuacji procesowej.

Odnosząc się z kolei do wyjaśnień oskarżonego K. H. sąd odmówił mu wiary w tym zakresie w jakim wskazywał on na niewielką ilość alkoholu wypitego w dniu zdarzenia, jak też spożycie w krótkim czasie przed jazdą samochodem płynu do płukania jamy ustnej. Zajmując powyższe stanowisko, sąd miał na uwadze nie tylko wysoką zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego, która została u niego stwierdzona dwukrotnie przeprowadzonym badaniem ale także zeznania A. Ł. i R. S., opisujących stan w jakim znajdował się oskarżony w momencie zatrzymania do kontroli drogowej. W ocenie sądu brak jest jakichkolwiek podstaw aby dać wiarę oskarżonemu, który zmieniając swoje wyjaśnienia, konkludował ostatecznie, że stwierdzony u niego alkohol był wynikiem zalegania w jamie ustnej płynu (...). Powyższemu wyraźnie zaprzeczył w swojej opinii biegły M. W., wskazując na to, że odstępy czasu pomiędzy obydwojma badaniami K. H. wykluczają możliwość podawanego przez oskarżonego „zafalszowania” rzeczywistej zawartości alkoholu w jego organizmie. Niezależnie od tego przytoczone przez K. H. okoliczności rzekomego wypicia płynu do płukania jamy ustnej i braku wycucia, że zawiera on alkohol, nie dają pogodzić się z zasadami doświadczenia życiowego. Przede wszystkim osoba znająca smak alkoholu etylowego, a taką osobą jest oskarżony, z łatwością jest w stanie stwierdzić jego obecność w płynie (...), który zawiera aż 21,6% objętościowych alkoholu. Ponadto nielogiczne pozostaje dla sądu twierdzenie K. H. o rzekomym połknięciu opisanego preparatu, przeznaczonego do płukania jamy ustnej nie zaś do użytku wewnętrznego. Odnośnie tej ostatniej okoliczności wiarygodność relacji oskarżonego podważają także zeznania M. H., która wbrew twierdzeniom męża podała, iż opisany płyn (...) nie znajdował się w pokoju lecz w łazience. Tym samym oskarżony miał możliwość użycia wskazanego preparatu zgodnie z jego przeznaczeniem, bez konieczności jego połykania.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia występku z art. 178a § 1 k.k. K. H. prowadził bowiem pojazd mechaniczny – samochód osobowy m-ki O. (...), w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości, tj. mając 0,85 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Ustalając wskazaną zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego, sąd nie podzielił wyjaśnień oskarżonego K. H. wskazujących na częściowo nieumyślne wprowadzenie się w stan nietrzeźwości wypiciem płynu od płukania jam ustnej m-ki (...). Jak już też wskazano na wstępie brak było także podstaw do przyjęcia aby wynik badania uzyskany u oskarżonego przy pomocy urządzenia alcosensor został „wypaczony” przez alkohol zalegający w jego jamie ustnej.

Czyn oskarżonego był zawiniony, nie zachodziły okoliczności wyłączające winę oskarżonego ani bezprawność jego czynu.

Stwierdzając niekaralność oskarżonego, sąd miał na uwadze to, że zapadły wobec niego uprzednio wyrok skazujący w sprawie II K 987/09, uległ zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od końca okresu próby, tj. w dniu 27 maja 2012r.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu K. H., baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając znaczny stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonego. Okolicznościami obciążającymi oskarżonego były niewątpliwie wysoka zawartość alkoholu w jego organizmie przekraczająca przeszło trzykrotnie ustawowy próg 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu a co za tym zagrożenie w ruchu drogowym jakie oskarżony powodował kierując pojazdem w tym stanie. Z kolei jako przesłanki łagodzące odpowiedzialność karną oskarżonego sąd miał na względzie jego właściwości i warunki osobiste, jak też to, że odcinek drogi jaki przejechał autem, nie był znaczny. Mając na uwadze powyższe okoliczności, sąd uznał, że kara 5 miesięcy pozbawienia wolności, jest karą adekwatną do popełnionego przez K. H. przestępstwa i karę tę mu wymierzył.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres dwóch lat próby, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele i będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Skazując K. H. za zarzucane mu przestępstwo, sąd nie znalazł podstaw do zastosowania wobec jego osoby dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego. Zajmując powyższe stanowisko, sąd miał na uwadze to, że czyn którego dopuścił się oskarżony odznaczał się znacznym stopniem winy i społecznej szkodliwości. K. H., prowadził bowiem pojazd mechanicznych pod istotnym wpływem alkoholu, ponad trzykrotnie wyższym od ustawowego progu wyznaczającego stan nietrzeźwości. Dodatkowo zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego miała tendencję rosnącą, o czym świadczy drugi wynik badania alcosensorem. Powyższe powoduje, że w przypadku oskarżonego, mimo jego uprzedniej niekaralności, nie zaktualizowały się przesłanki opisane w art. 66 § 1 k.k.

W punkcie II wyroku Sąd Rejonowy na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec K. H. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Dokonując powyższego rozstrzygnięcia sąd miał na uwadze treść przepisu art. 42 § 2 k.k., zgodnie z którym w razie skazania sprawcy za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, popełnione w stanie nietrzeźwości, orzeka się zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju na okres nie krótszy niż 3 lata. Zdaniem sądu orzeczenie wskazane środka karnego na minimalny czas 3 lat jest wystarczające wobec osoby oskarżonego. Ustalając katalog pojazdów co do których obowiązywać będzie zakaz w stosunku do K. H. sąd miał na uwadze to, że znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził on pojazd mechaniczny w ruchu lądowym

Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonego mu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania jego prawa jazdy do dnia 15 stycznia 2016r. do dnia uprawomocnienia się wyroku.

W pkt IV wyroku sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Środek ten pozostawał obligatoryjny wobec wydania wyroku skazującego oskarżonego, zaś jego wysokość została ustalona przez sąd w minimalnej wysokości 5.000 zł.

Orzekając o kosztach sądowym, sąd na podstawie art. 627 k.p.k. obciążył nimi w całości oskarżonego, tak w zakresie wydatków jak i opłaty sądowej.

SSR Radosław Gluza